

22 szám.
Junius 10-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Remellay Gusztáv.

A kiadott program szerint ugyan Lonkay után Török János tisztelt hazafi barátunk arczképének kellene következni, hanem tisztelt hazánkfiának arca e napokban annyira ragyog, hogy lehetetlen róla fotografiát venni; aztán meg amugy bizalmasan Lonkay is, Török is figyelmeztettek bennünket, hogy nagy gyöngédségnek vennék részünkről, ha nem hoznók őket egymással közvetlen közelségbe, annál fogva jónak láttuk a kettő közé iktatni Remellay barátunkat — „streuholz-“nak.

Bemutatott tisztelt barátunk büszkén mondhatja el magáról, hogy ő Magyarországon a *legolvasottabb* író!

Már kéziratban is háromszor el kell olvasni az embernek, a mit Remellay írt, hogy egyszer kivehesse belőle, mi van oda írva? mert az ő Skandináv betűjelvények szarvai nem öklelik meg annyiszor a velük küzdő archaeologot, mint a hány-

szor meg fogja a betűszedő lábát az a sorbavetett hínár, a mit Remellay írásnak nevez. Midőn pedig e művek nyomtatásban megjelennek, akkor ezeknek olvasása nemzetünk azon korosztályának válik kötelességévé, a melynél az olvasás nem csak élvezet, de feladat is: hazánk reményeinek, a gyöngéd ifjúságnak, s e szerint Remellay erősen olvastatik.

Remellay Gusztáv par excellence az ifju kor lelkesítője: „a gyermekbarát.“

Nagy és önfeláldozó feladat ez, uraim!

Más költő, ha egyszer megtudta magának nyerni a publikumot, csak rajta függ, hogy váltig megtartsa azt, de a gyermekek írója, olyan mint a gyermeknadrág: kinő belőle a pub-

likum; és ő neki folytonosan a bábaszszonyokkal kell egyetértésben lenni, hogy gondoskodjanak új publikumról.

E missióját nagy buzgalommal teljesíti kö-

rültisztelt barátunk; a mit tanusítanak a gyermekrezdek, miket ő alakított apró olvasóiból, s a kik, mint bizton hiszszük, szorgalmasan be is szokták tölteni az — „egzerciziumot.“ A „gyermekbarát moniteurje“ koronkint szokta közleni az előléptetéseket az ezrekben, kik lettek káplárokká és hadnagyokká?

A többi írók valódi mély hálával tartoznak

Remellaynak: ő valóságos „előfizető Treibhaus-“t tart, a honnan a többiek a kész kiültendő plántákat kapják.

És azért mi is magas elismerésünket nyilvánítjuk irányában, s kívánjuk neki tiszta szívből, hogy az ő armádiája még az általános európai lefegyverzés esetében se szenvedjen semmi leszállítást.

K—s M—n.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Anyi derik jó embere meghalta mostanában anak a Napoleon császárnak, hogy nem tartanik lehetetlenségnek, hogy ezzer csak azt jutna eszibe, is azt mondana: „van mig vilagon egy hüsiges okos ember, Tallerossy Zebulon; meghívok aztat belső titkos tanácsosnak.“ In bizom jó tanácsokat tudniuk neki adnyi.

Legelőször izs in puncto Amerika ezt tanácsolnik. Iszak-Amerikával bikesiget meg kel — nem könnyi, de varnyi. Elnök Johnson volt csak szaboleginy. Majd bizony francia császár nem tuga beszilnyi egy szaboleginyel: csak meg kel neki rendelnyi, hogy baratsagos szakadast most mingyart foltozon össze, a Davis gallirjara varrjon egy akasztot, a csilagos zaszlot stoppoljon be, a Mexicobul le ne nyirja semit, politikaban doppelgängerbül ne dolgozon, kinek kívül más színe, belül más; meg ne igesen posztot tüzes vasal; is vigyazon, hogy czirnaszal, kin amerikai bikesig füg, el ne szakagyon. Ezt megirtene szaboleginybül let potentat. Mert ha tisztesiges szabomester marata volna, most nem volna ara szorulva, hogy prezidens legyen. Micsoda? 50 ezer dolar fizetisel. Egy amerikai szabomester tiz anyit megkeresi.

Enek csak azt kel mondanyi, hogy „ünepekre minden meglegyen:“ majd irti a töbit.

A Mexicoval meg azt kelene csinyalnyi: vanak otan sok liberalisok, a kik rosz emberek; — is sok clericalisok, a kik jó emberek. Rosz emberek is jó emberek egymasal veszekesznek.

No mar most.

Belgiumban izs vanak liberalisok, azok izs rosz emberek; is vanak clericalisok, is azok izs jó emberek, is azok izs egymasal veszekesznek.

Tehat Belgiumbol el kel vinyi liberalisokat

Mexicoba, is Mexicobul clericalisokat el kel vinyi Belgiumba.

Akor belga wühlerek mexi wühlerekkel nemzetisigbül összeverekesznek, egymast kölcsönösen agyonvernek, mexi ultramontanok pedig belga ultramontanokkal elvrokonsagbul egyesülnek, is Belgiumot oda suffrageuniverseleznek Francia-hoz. Is ekipen duplex libelli dos erit.

A mi pedig vörös hercezetet ilet, azt meg lehetne lilaszinüre festenyi ilyetinkipen. Ki kelene ütöt neveznyi algiri császárnak. Ot aztan probalgasa meg nipeknek szabadsagot hirdetni! Ha pedig elnyomja os beduin nemzetet, majd meg agya neki Palaczky, a hogy megata zsarnok magyaroknak.

Vigtüre romai kirdist in bizony csak megtunik oldanyi nagyon könnyen. Roma varos nem az olaszoki, mert azt nem ok ipitetek; hanem a föld, a kin Roma ipült, az az olaszoki. In tehát, ha megfogadna tanacsomat Napoleon, azt cselekenik, hogy: van elig sok haszontalan hajom, felrakatnik Romat mindenestül hajora. (Ha lehetet Velenczit a víz közepire behordanyi, miürt ne lehetne ezt izs? ha lehetet az elefantinei templomot ötvenkit mirföldnyire elszalitanyi, miürt ne lehetne az Angyalvarat?) athordatnik az egiszet Corsicaba; is akor azt mondanik olaszoknak: „Karsamadiner, tesik Romanak a helyire oda ülnyi, hanem a Capitolium az enyim,“ akor se nem az egyik, se nem a másik nem lehetne meg nem eligedve; romai kirdis örök időkre meg volna oldozva.

De in meg nem foghatok, in akarmi okosat mondok, azon mindig nevetnek; — hat most nem mondok töbet.

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Az unokaöcs levele a nagybátyjához.

Kedves N. bátyám.

No a te leveleden is ugyan meglátszik, hogy meghalt a titkárod. Hát így kell nyilvánosság elé szánt leveleket fogalmazni? — Én teljesítem a rendes hivatalos eljárásomat; minden esztendőben megvendégelem az általad beinvitált népeket egy szabadelvű dictióval, a min azok aztán egy esztendeig eltáplálkoznak: — te azt rendszeren meghazudtolod, s szent a békesség. Az időre is ki voltak már fizetve mind; a legapróbb pengőpénzzel a világon, s most te előállsz és kihirdeted, hogy még ez az apró pénz is hamis. Én nem bánom; ha már most majd nagyobb pénzt kérnek tőled. Hanem azt csakugyan nem kellett volna mondanod, hogy én ezzel az ellenségeidet izgattam fel ellened. Hát vannak neked ellenségeid? Hisz folyvást azt hirdeted, hogy te az egész világgal jó barátságban élsz, minden szomszédoddal a legszébb egyetértésben gázolsz nyakig, s most egyszerre rájuk mutogatsz ujjal, hogy melyik az ellenséged? Végül pedig egészen a „pokolfürdők“ hatásának kell tulajdonítanom azt a goromba stylust, a miben hozzám beszélgetsz. Ennyi ember előtt! Louatur legalább latine! — Hanem hiszen — legyenek csak egyszer én majd a te fiadnak *nagybátyja*, s legyen egyszer a te fiad az én *unokaöcsém*, majd megmutatom akkor én is, hogy szoktak a nagybátyák az unokaöcséikkel levelezni?

Szerető unokaöcséd. N.

Mezőgazdasági tövisek.

Egy kis városban is igen sok olvasott és értelmes ember található a mai időben, mert hát hébe-hóban philantropicus szakműveket is olvasgatnak, de meg kovács és bognár műhely, egy-két bolt s jobb hírben álló korema, mind megannyi alkalmi hely, hol az ismeretek és hasznos tudományok, mint üzdében az ugorka, oly gyors előmenetellel haladnak. Az aztán más kérdés, hogy ha isten szabad szelet napjára tétetnek — ki, mint fonnyadnak el levelestől, szárástól együtt? azt lássák ők, hiszen csak a jó sorsra is lehet valamit bízni! — barátunk Miska bácsi, meg kell vallani, sokat össze-vissza olvasott: tudakosságának bámulói is voltak. Ő határozta meg, mikor kelljen a teheneket a csordára hajtani, igazságot a legelőre bocsátani; — melyből nemde minden jámbor olvasó meggyőződhetik, hogy valódi államférfiu. — Hogy pedig Miska bácsi takarmánya hamarabb elfogyott e jámbor 865 év földerült tavaszán, mint hogy a legelőn a barom jóllakhatott volna, annak oka már csakugyan a múlt évben keresendő, s a felelősség az ő nyakára is nehezedik: — de elég az hozzá, hogy ha takar-

mány nincs, biz a legelőre hajtatik ott a jóság, ha éhen megdermed is. — Ki is lett hajtva Miska bácsi két ökre és egy fehér lova.

Hanem hogy gunyátlan árva eseléde se dideregjen a barom után, elgondolá nagy bölesen azt, hogy össze kell kötni a két ökröt kötélre, a szürkét pedig be kell békozni, az ökrök hosszú kötélét pedig a szürke lábain levő békoláncz szemhez kell kötni, s így egyik a másikat oda kinn majd barangolásban ellenőrizi. Ez ugyan mind megtörtént, de mennyire lett potenzirozva bámulatának fokozata, midőn a tanyában a fordított kárt, legjobb izü takarítása közben a két ökör a ház előtt megjelenve, a békőszemhez erősített kötélre a szürkének összeroncsolt tagjait két törött lábával együtt a járaskelés természeti-vel megfordított irányban bevonták, s lehámozása végett a vidéki állatkinzó társulat elnökének kedves szürkét által adák. — Akár mi az ártatlan szürkében esett, nem nagy volt az *5 frt. vételárhoz*, mert bőréért 2 — tagjaiért pedig, miután a bécsi lóbus vágó székre föl nem küldheti, egy szomszéd juhász kutyái számára 1 frt. 40 kr. fizetett, — hanem elnökünk csak azt restelli igen, hogy az egyesület tagjai, barmaik kihajtásánál, eselédjeikre rá parancsolnak, hogy rá vigyázzatok, a mi jószágunkat se béko, se kötél ne őrizze. —

Bernát Gazsi gazdasági gépei.

Vedlető gép.

Ruganyos szerkezetű fűzfa alkotmány. Óvatolt váltók és fizetetlen árjegyzékekkel van bélelve. A deficizben kínlódó polgártárs a mint bele ül, azonnal vihar kerekedik körül. Menydörög és jobbra-balra csapkodnak a villámok. Egyszer nagyot csattan. Ez azt jelzi, hogy a pátiens most már nyugodtan távozhatik, mert ép annyi tüke pénzzel menekül a vedlető gépből, mint mennyi adóssággal foglalt abban helyet.

Törökország egy tuczet eféle gépet rendelt. Félek, hogy reczidivázik.

Álom gép.

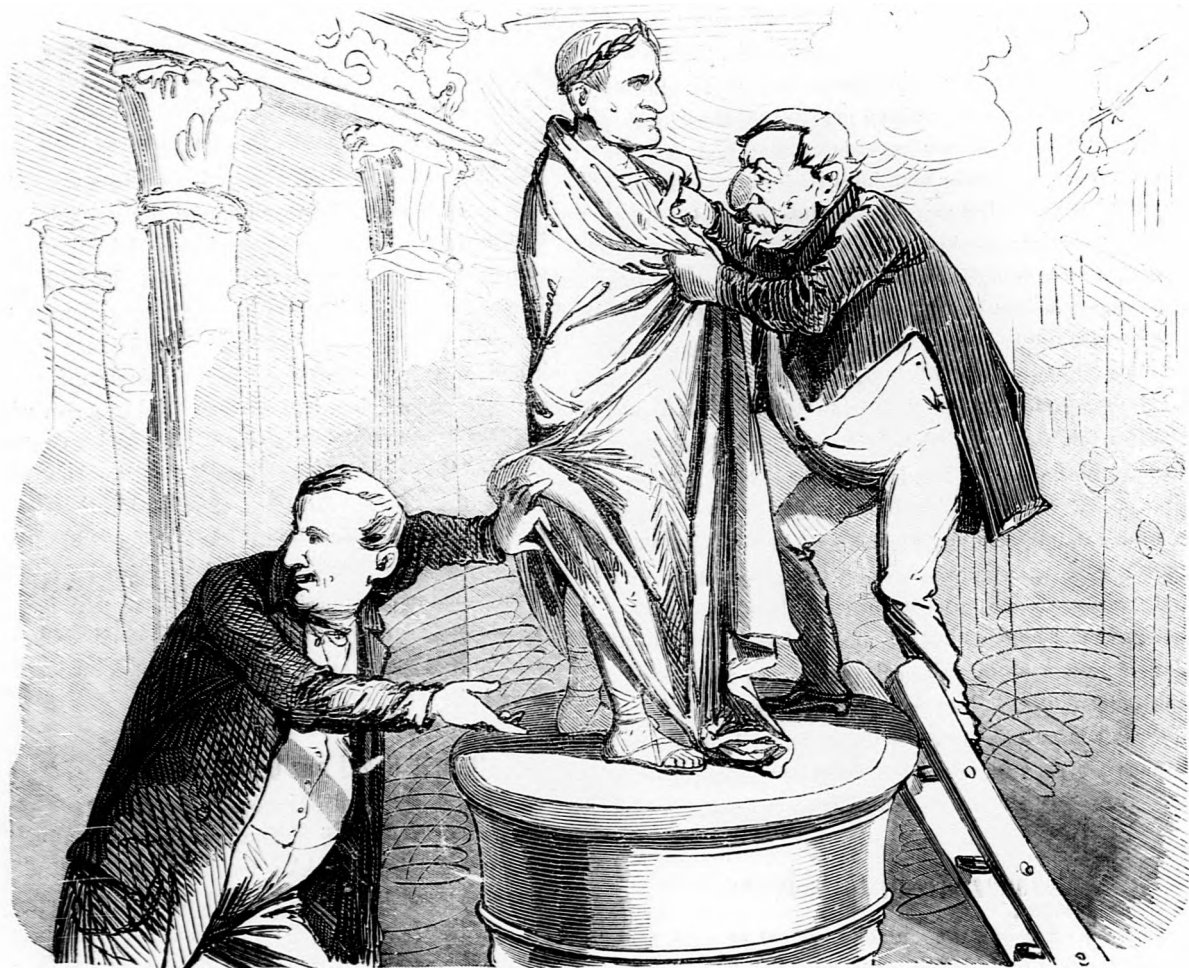
Esetes bronz kastélyka. Egy öreg birka elé áll, s bevezeti az ő bortól mámoros bárányt. A kastély napnyugoti részéből földrengési mormogás hallható. Ez azt mutatja, hogy a czél el van érve, mert néhány percz mulya három csatornán, három különböző elem mutatkozik, tudniillik bárány tokány; kész magyar öltöny és egy hegedülő virtuóz.

Ezt a gépet a japáni viczedalajláma rendelte meg.

Lásd bátya illetén biztos jövedelmi források buznognak az én találmányimból.

Az egymás hatását rontók.

A régi jó időkből.

A hajdani Debreczenben nemzeti Aranyiné asszonyom oly ragyogó jelenség volt, mint Kolosvárott az öreg mámi. A közvélemény mind a két asszonyságot magyar Mekkává graduálta. Egyik a kártyahősök, másik az ingyenczek Mekkája volt.

E sörök azért irattak, hogy Aranyiné asszonyom emlékezetére hadd vándoroljanak ide s oda.

Országos vásár volt. A vidék népsége ezer meg ezer számra törte magát az úgynevezett szabadságra. (A debreczeni országos vásárok abban az időben „szabadságnak“ hivattak). A vendéglők, a külvárosi magánházak teive voltak különféle fajú vásári néppel.

Aranyiné vendéglője a külső vásártér tözsomzedjében volt. A jövő-menő népséget éjjel-nappal terített

asztalok várták abban. Spékelt hideg pecsenyék; narancsszín csőrege; piros keblű sonka; ropogós pörcczök; dagadó fánkoc; össze ölekezett köttesek, és béles gar-madából rakott tornyoescák mosolygtak a vendégek elé.

A nektárgyűjteményt: ó silvórium; érmelléki bakkar; kerti csigerek, méhser és különféle ásványvizek képviselték.

E hirneves csárdának a volt a fényoldala, hogy ha reggeltől estig ettél-ittál abban: huszonötgarast vettek rajtad; ha csak áthágtad a küszöböt, az is huszonöt garast kóstált.

Esti órák. Egyik szögletben makaó járja. A kártyaasztal körül ember hátán ember hullámszik. Amott Boka Károly hegedül, sirórívó nótákkal vigasztalva a játék mostoháit.

Jelenleg a szerencse választott gyermeke adja a

A háborgatott délutáni álom.

bankot. Előtte arany, ezüst és összegyűrt bankó halomban áll.

„Károly szógám jer ide,“ kiált a bank fortúnátója a vezénylő cigányhoz.

„Parancsoljon nagyságod.“

„Nesze fiam, ez a táca pénz a tied.“

A cigány örömtől ragyogó arcczal gyűrte zsebre a rengeteg banknótát.

Tíz keserves esztendő suhant át az örök semmiségbe. Ez alatt a hazai köz és magánélet nagyon megváltozott.

Debreczeni vásár. Nyissunk be Aranyinéhoz. Más idők, más emberek. A huszonöt garasos kontó busás étlap jegyzékké nőtte ki magát.

A hajdani alkotmányos vidámság álarczos alakot öltött.

Egy asztalnál néhány mámoros vásári vendég finczoltatja a körülök leleselkedő cigánybandát.

„Száz forintért egy Walczert.“

„Itt van két darab százás, ha egy polkát húznál.“

Boka Károly hol jobbra, hol balra tekintget . . s egy asztalka mellett megpillantja azon régi ismerősét, a ki őt valaha itt e helyen oly gazdagon jutalmazta.

„Hát maga az, nagyságos ur?“

„Igen Károly én vagyok, de nagyon szegény állapotban.“

„Dejsz azért reggelig muzsikálok én magának.“

Ugy is volt. A háládatos cigány faképnél hagyva a kínálkozó százás rebachot, régi patrónusának világos viradtig húzta a Csermák és Biharifele remek palotásokat.

B. G.

Vén ifjú legények,

Vály Jókai Esztertől.

Mennyi gúnyt üznek világszerte a szegény vén leányokból! hogy kifigurázzák azoknak gyarlóságait! — Az a Csokonai *Dorothyája* mennyire tetszik mindenkinek! Lássunk hát már néhány *vén ifju legényt* is! Hisz már maga az ellentétes elnevezés is oly nevetséges: „*vén ifju*“: — s nézzük el, mi sors vár, a régiekről ítélve, a mostani és még ezután következő agglégényekre? hadd vegyék intő például, a kiket én majd nekik egyenkint bemutogatok, és igrkezzenek menekülni, míg idejök van.

Magam is elég vén volnék már arra, hogy tulajdon tapasztalataimat szedjem rendbe és azokat írjam le, de azt nem teszem. Még a kiket én most ismerék, megtérhetnek a jó utra, s nem akarom előlük a vezeklés útját elzárni.

Az ezernyolczszáz negyvennyolczadik évben sok olyan ember utra kelt, a ki külömben lakóhelye határain túl évekig sehová nem mozdult. Ment, vándorolt mindenki, jó kedvűből, félelemből, vagy tán épen igazi veszedelem elől. Én is felkerekedtem, közel husz év óta nem látott rokonaim látogatására, egy távol eső kis városba.

Kedves jó nagynéném sirt örömében, a mint hozzá beszálltam, — gyermek- és fiatakoromban sokat voltam nála, mikor még az ő unokája a velem egykorú Krisztinka, édes anyja halála után nagy anyjánál nevedett, és tőle is ment férjhez, — (mint szegény nagynéném mondta — „a hatodik vármegyébe“) — Krisztinka férjhez menetele után még mint fiatal asszonyok egy ideig leveleztünk, de mint az rendesen történni szokott, egyre ritkábban, most már volt vagy tiz éve, hogy alig tudtunk egymásról valamit.

Nagy néném össze csókolta, szemeit megtörölgette, és vidáman felkaczagott — mindig ritka jó kedvű, mulatságra, tréfára hajlandó nő volt.

— No te öcsém ugyan nem jöhettél volna jobbkor mint ma, mint megfognak örülni régi ismerőseid, mind egy rakáson találod őket, a kik t. i. a városban találhatók. Lórinál lesz estére nagy piknik, neki legnagyobb szobája van, — talán nem is tudod, hogy Lórit elvette Zsiga, nem hiába építette az apai házat emeletesre. Csupdalkozol ugy-e? hogy azok össze kerültek, biz az ugy van, mindig pörben álltak egymással, addig szólták, kicsinyelték egymást, míg egyszer aztán férj és feleség lettek, és ha én azt mondom, hogy szép és boldog életet élnek együtt, aztán elhíheted. — Hanem aztán a többi házasulandó legény, a ki akkor volt, mikor még ti leányok voltatok, most is mind „megvan.“ Nincs tán egész Magyarországon ekkora helyen, mint ez a mi kis városunk, annyi *vén ifju legény*, mint itt. Vén leány pedig alig van egykettő, elhordják a leányaikat a *hatodik vármegyébe* férjhez, férfaink meg csak itthon lebzsolnek, nem tudnak a helyben nevedett leányok közül magoknak választani, odább menni sem bírnak, hogy hoznának hát a hatodik vármegyéből feleséget, s a mellett szépen megvénülnek: — no majd megláthatod őket, mit csinálnak ma estére? — aztán elhístorizálom én az ő életüket, voltokat.

— Jó is lesz kedves néném, ugy is pár hétig itt maradok a nyakán, majd sorba vegyük őket, hanem István bácsit sem láttam még, az is várja ugy-e a galambot? — persze nem sülvé, mert hisz ugy is az volt a baja, hogy kedves anyja igen gondosan ellátta mindig minden kényelemmel. Talált-e már István bácsi valahol valakit, a ki ötöt a vén ifju legények sorából ember sorba avassa? —

Ezzel a kérdéssel ugyan rá találtam az én kedves néném fájós részére, István fia, Krisztinka édesanyjának is bátyja volt, és már az én *időmben* is az agg legények közé számítottuk mi leányok.

Az én kedves nagynénémnek az volt az élete szomorítója, hogy az ő derék István fia vén ifju legény — azért látta meg mindenhol a nőtelen férfiakat, és róttá fel azokat emlékébe, úgy hogy egész gyűjteménye volt azoknak élet történetéről, és kedvencz tárgya szokott lenni beszélgetésének — *én hát úgy adom, mint tőle halottam.*

I. Vén ifju legény

István bácsi.

„Az az én bánatom, hogy kivénült az én fiam a házasulók sorából, s a helyett, hogy volna tisztességes házas ember, családos apa, hát nem egyéb vén ifju legénynél, egy nulla, egy semmi! Ha vén leányom volna, nem restelném így, azt mondanám: biz az szegény nem kellett senkinek, a nyakamon maradt; hisz a leálynak helyébe kell várni, hogy valaki érte menjen, s ha otthon feledik, hát otthon marad. Hanem már a férfira mily szegény az! Hidd meg, édes öcsém, ugy szegényem, hogy az én fiam oly bárgyu volt, nem birt magának feleséget szerezni! De ha elgondolom, annak is volt oka, persze biz az csak kopasz mentség, mert ha igazán akart, hát találhatott volna magához illő asszonyt. Gyönyörű szép ifju volt az én István fiam, boldogult lelkem uram katonának neveltette, hogy gárdista lehessen; — lett is. — A magyar gárdistákat csak megszokták válogatni, hanem az én István fiam a többi válogatott közül is kitént; a gardistaságból mint huszár kapitány lépett ki, de boldogult férjem halála következtében az én kívánalmamra lépett ki a katonaságból, haza jött gazdálkodni, — no, meg a mint reménylettem, házasodni is.

Kapott volna is leányt akár hányat, bizonyosan tudom, de hát akkor ő még igen válogatós volt: az a bécsi lakás, s a nagy urak körüli forgolódás, — szóval az a német levegő, elkényeztették, itthon csak úgy finnyáskodott. Nem tetszettek neki a mi egyszerű magyar leányaink, még a magam leányát, tulajdon testvérét, a Krisztinka édes anyját is sokat gúnyolta, és boszontott bennünket azokkal a finom, miveltszokásokkal, a mikről nekünk fogalmunk se lehet. Ebből aztán az lett, hogy a kik nem tetszettek az én válogatós István fiamnak, másoknak meg tetszettek, és sorra elhordták az orra elől a sok szép derék leányt.

Egyszer azt vette észre az én István fiam, hogy egyik-másik mulatságban találkozik, kedves kis fiatal leányokkal, a kiknek a mamájokat ő tán elvehette volna az előtt 17—18 évvel. Krisztinka is hozzánk jött, már szinte serdülő kis leány. Láttam István fiamat gondolko-

zoba esni, azt hittem, most már majd választ magának. Talán választotta is Tildit, hanem elfeledhette az elmúlt husz évet, — és a kis leány aligha szeme közé nem kaczagott. Nem panaszkodott ugyan, hanem én észre vettem: igen boszus és ingerült volt, mikor a Tildi menyegzőjére hívtak bennünket, a ki egy fiatal szolgabíróhoz ment férjhez.

Tildit ismertem, attól kikerült, hogy az olyan kérőnek, a ki már anyjának is udvarolhatott, kiméletlenül adjon kosarat. Nem szép volt tőle, nőnek egyik fő erénye a gyengédség. Kivált ha valaki tiszteletet mutat irántunk, azt ha el nem fogadhatjuk, kimélettel kell visszautasítani.

— István azután egy időre egészen elvadult — folytatta elbeszélését a néni — sokszor egy hétig sem borotválkozott. (No akkor már én is ismertem, gondoltam kosarban). — Te öcsém hallod-e, ha te nem sietnél volna férjhez menni, tégedet alkalmasint elvett volna az én István fiam; — szólt kezét vállamra téve az én jó nénim.

— Köszönöm alássan, — feleltem neki, — szívem szerint mentem férjhez; — aztán meg, — tettem hozzá tréfálva; — már az óta én is vén leány volnék, mert István bácsi, a mint veszem észre, még most is csak a válogatásnál van.

— De hogy is válogat! letett már a házasságról egészen, hiszen már kész öreg ember, majd meglátod édes öcsém. — Öregebb nálam, anyjánál — tette hozzá bánatosan a szerető anyja.

Én még egy kérdést kockáztattam; hogy abból a korból, a melyikből István bácsi vén ifju legény maradt, nincs-e valaki a leányok közül is olyan, a kibe tán István bácsi igazi vénségére jó ápolót találna? ne a fiatalabbak közt keressen magának; hanem a régebbiek közt olyat, a ki hozzá iljék.

— Nem tudok én senkit olyast — felelt fejét rázva a néni — nincs a mi vidékünkön *vén leány*, itt csak *vén ifju legények* vannak.

— Ej nem lehet az, kedves jó néném, csak az agg legényeket látja — a leányokra nincs gondja. Hát *Pepi* kihez ment? kibékült végtire *Tivadarral*?

— Azzal a *Zivatarral*! — felelt kaczagva a néni — nem biz a, dejsz az derék egy leány.

— Hát még leány? — hisz az mindjárt jó volna István bácsinak. És hát még is csak van egy vén leány a városban? — kötekedtem a nénival — csak körül kell tekinteni, hanem a mint veszem észre édes néni, István bácsival együtt csak az új sarjadék közt keresgetnek.

— Van egy kis igazad édes öcsém — hagyta helybe az én megjegyzésemet nagynéném — biz ezek a vén ifju legények tudni sem akarnak az ő korukhoz illő leányokról: mindig a fiatalát válogatják, hanem azt a *Pepit* azt tartom, örömet elvinné most is akár az én fiam, akár a többi vidékünkön levő agglegény, és mondhatom, nyerne vele; — de nem megy az senkihez: — büszke rá, hogy ő vén leány.

Ugy veszem észre, te nem tudod az egész eseményt azzal a *Tivadarral*, hát én el mondom neked.

Örömet ajánlkoztam az elbeszélés meghaltatására.

(Folyt. köv.)

Egy házassági ajánlat a Zalasomogyi hírlapban

Szórul szóra eként olvasható:

„Tisztelt szerkesztőség! Biztos forrásból tudom, hogy az ön tisztelt lapja útján már két Béga melléki hölgy jutott biztos kikötőbe, t. i. főköttőbe. Azért kérem, vegye fel ezt az én ajánlatomat is, de nem az eladó birkák közé. — Az aszályosság jelenleg nem csak a vetéseken uralkodik, de a házasságra nézve is; könnyebb egy ternót csinálni, mint egy vőlegényre szert tenni a mai fiatalság közül, a ki a kályhasutban agyonunja magát s a preferanczot tíz esküvőért sem hagyná ott. Névem nem tartozik a dologra. Annyit mondhatok, hogy családomnak már 48 előtt is meg volt a kutyabőre. Lakom: a Dráva mellett. Korom: 31 év. Oltár előtt még férffal nem álltam, csak most akarok. Növéssem? Magas. Egy pár ispán és kasznár özikének is nevezett. — Szemeim? Nagyok és sötétkékek. Imádóm „hulló csillagok“-nak is nevezték; hanem aztán csak ők hullottak el. — Hajam? sűrű és fekete; nem viselem divatszerűn, csak a magam fantaziája szerint. Egy gitáros selyemnek is nevezte azt: de az nem igaz, még selyem ruhát sem viselek, pedig telnék. — Vagyonom? Tudom, hogy ez lett volna az első: azért kiírom a telekkönyvből. Van 85 hold szántóföldem, I. Classis: hat hold kaszálóm; egy hold belső telkem; azon egy sindeljes ház, cselédház, istálló: a zákányi hegyen négy kapás szállóm: s mind erre 600 forint betáblázott adósság. Azután van egy öreg anyám, a kit magamnál akarok tartani. A többiről személyesen. Hogy milyen férfit óhajtok? azt mingyárt megmondom. Nem szükség, hogy nemes ember legyen, de érdemes ember. Özvegy ne legyen, s 38 éven túl sem. Barnát inkább elfogadok, mint szökét; karesút inkább, mint köpezöst. Se testi se lelki hibája ne legyen. Rajtam kívül nem szabad neki mást szeretni, s egész multját elfelednie szükséges. Jó erkölcsű legyen, bort csak módjával igyék, s ne legyen hirtelen haragu. Birtoka legyen vagy annyi, mint az enyém, vagy legalább kasznár legyen, s ha a megyénél szolgál, legalább is második aljegyző, vagy szolgabíró. Ha prókátor, vagy professor lesz, azt sem bánom. Fotografiákkal ellátott leveleket e lapok szerkesztőségéhez kérek intéztetni Z K. t. M. czim alatt.“

Az ajánlkozó kisasszony számára az „Üstökös“ is szívesen fogadand el ajánlatokat s a fotografiákkal együtt közölni ajánlkozik.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Az „Üstökös“ mellé pedig nem azért van az előfizetési tv. mellékelve, hogy azaz valaki piháran egydjön!

— — Ugy történt, a hogy az „Üstökös“ inditványozta; az idei löverseayen a magyar sportmanek mind a német sportmaneket engedték nyerni. Lám, hogy nekünk is van hatásunk a nagyobb körökre.

— — Hanem az idei regatta
A mi esónakászaiknak megatta
Mert a gőzhajótársasági fregatta,
Elölük a díjat elragatta!

— — A spanyol királyné most egy nagyszerű kegyelmi tényt követett el. Nagyszerűnek nevezhetni azért, mert egy országos rablót bocsátott szabadon, ki nem kevesebb, mint 159 esztendei gályarabságra volt elítélve. Ez Toledó kerületét folytonos rettegésben tartotta, a lakosokat csoportosan gyilkolta le, embereket ragadozott el s váltságdíjért bocsátotta szabadon. Mikor aztán a hatóságok nagy nehezen kézrekerítették, Izabella királyné megszánta és ismét hazaeresztette.

— — Hanem az a Magnan tábornok is derék legény lehetett, a mig élt. A fizetését fölszedte előre — három esztendőre, s a gyémántos rendjeleit, miket Napoleon-tól kapott, amúgy jurátososan, mind berakta a zálogházba.

— — A müncheni hivatalos lap keményen megdorgál egy drezdai lapot, a miért egy királyi herceg-asszony lebetegedésekor azt a tudósítást hozza, hogy ő fensége fugyermeket szült. Mert az, a kit ő fensége szülni kegyeskedett, nem „fugyermek“ hanem „princz.“

— — Egy németrszági borbélytól egy parasztember orvosi segélyt kért torokgyuladási bajában. Az aes-

culáp megvizsgálván a parasztot, azt a diagnosist állapította meg, hogy ennek a torkán akadt valami. Azért is két markos legénnyel lefogatván a ptienset, neki esett a torkának egy harapófogóval, s kiszakitotta — a nyeldeklőjét. A jámbor paraszt harmadnap behalt az operatióba.

— — Furfangos emberek még is azok az amerikaiak. Mig az angol újságok agyba-főbe dicsérik Jefferson Davist, a rabszolगतartó államok elnökét, hogy milyen derék, lovagias gavallér, minő kár lenne felakasztani; az alatt Észak-Amerikában nagy mű- és ritkaságok kiállítását rendeznek, jótékony czélra, s ott fog parádézni az a krinolin, viganó stb. is, a miben a vitéz elnököt elfogták, amint éppen asszonyoknak átöltözve igyekezett volna megszökni.

Előfizetési felhívás

az

„ÜSTÖKÖS“

1865-iki második félelvi folyamára.

Tisztelettel felkérjük tisztelt olvasóinkat előfizetéseik megújítására.

Előfizethetni az „Üstökös“-re minden postahivatalnál s helyben a kiadóhivatalban (Ferenziek tere, 7. sz.)

Január—juniusi folyamból még teljes számú példányok kaphatók.

Egész évre . . . . . 6 frt.
Félévre . . . . . 3 „
Évnyegyedre . . . . . 1 „ 50 kr.

Gyűjtőknek 10⁰ adatik.

Az előfizetési díjak bérmentve alólirthez utasítandók.

Pesten, 1865.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa
és főmunkatársa.

(Lakása: Ország-ut 18. sz.)

(Kiadóhivatal: Ferenziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS,

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.

Melléklet. Előfizetési felhívás az Üstökösre.